Хороше життя

Virginie Grimaldi

Une belle vie

віржіні ґрімальді

Хороше життя

Переклала з французької Марія Абрамова

Львів
Видавництво Старого Лева
2025

УДК 821.133.1-31
Ґ 84

© Flammarion, Paris, 2023.

Віржіні Ґрімальді

Ґ 84 Хороше життя [Текст] : роман / Віржіні Ґрімальді; переклад з фр. Марії Абрамової. — Львів : Видавництво Старого Лева, 2025. — 312 с.

ISBN 978-966-448-624-5

Емма та Агата — сестри. Рідні, але дуже різні. Життя розвело їх на п'ять років, та цього літа вони зустрічаються у будинку на узбережжі. Після смерті улюбленої бабусі дім їхнього дитинства наповнений спогадами та ностальгією. У сестер є тиждень, щоб розповісти одна одній усе і надолужити час, проведений порізно. Тиждень для примирення з минулим, пошуки взаєморозуміння, прощень і надії, — останній шанс віднайти те, що здавалося втраченим назавжди.

Це тепла й зворушлива історія, яка показує, що хороше життя — це не ідеальний сценарій, а мистецтво проживати навіть складні миті з вдячністю та сміливістю. Віржіні Ґрімальді майстерно переплітає оригінальний гумор із глибокими життєвими уроками, створюючи роман, який надихає цінувати кожен момент і йти вперед, незважаючи на труднощі.

УДК 821.133.1-31

© Віржіні Ґрімальді, текст, 2023
© Марія Абрамова, переклад, 2025
© Тетяна Омельченко, обкладинка, 2025
© Видавництво Старого Лева, українське видання, 2025

Усі права застережено

ISBN 978-966-448-624-5 (укр.)
ISBN 978-2-0804-2371-9 (фр.)

Любі читачки й читачі,
запрошую на літо у Країнц Басків.

Хорошого читання (і життя!)

З любов'ю,
Віржіні Грімальді

Пута нас поєднали,
Зап'ястя зв'язали,
Коли сестрами стали.
Тонеш ти — тону я.
Але я вибираю життя!
Починаймо з нуля.

Клара Лучані, «Моя сестра»

Моїй сестрі

Тоді
Квітень 1985
Емма — 5 років

Вранці у мене народилася сестра. Така бридка, фу.

Вся червона і поморщена.

Тато питає, чи я рада. Ні, кажу, не рада. Не хочу ніяку сестру. Сподіваюся, її залишать у лікарні.

Не віддам іграшки.

Мені подобається її ведмедик.

Тепер
5 серпня
Емма

14:32

Ворота не замкнені. Штовхаю, а вони риплять — мов дорікають, що так довго не приходила. Біла фарба полущилася, під нею чорне. Коли до бабусі вдерлись, я намовила її поставити сигналку з датчиками руху. Ну і замок повісити. Вона впиралась як могла: «буде пищати на кота», «я не зможу вікно відчинити», «як до сусіда влізли — ніц не спрацювало», «мені що, гроші нікуди дівати», «було б що цупити», «ну причепилася — вся в батька».

Я приїхала перша. Віконниці зачинені, між плитами пробились будяки, кущі вгинаються від помідорів. Буся посадила на мій день народження. Ще подзвонила і сварилась, що земля під нігтями забилася. «Волове серце посадила, як ти любиш. От приїдеш і зробимо салат».

Тут і Агатині улюблені чері. Зриваю штучку, витираю об сорочку і кусаю. Шкірка лускає, м'якоть у роті